

komme tilbage med dem, slaer til nogetsteds. Men der er en anden Bemærkning, som jeg vil stille imod den ærede Taler, og det er, at naar han siger: Vi skulle vente og puste, saa er der en simpel Ting som hedder: Tid er Penge. Tid er Penge, og det er ikke blot det, at man kommer hurtigere frem paa disse Jernbaner, men jo hurtigere vi gjøre vort Jernbanenet færdigt og i den Henseende følge vort Naboland, som har gjort alle Anstrengelser for at faae sit Jernbanenet færdigt, desto mere vil vi kunne sige, at Tid er Penge. Og nu kommer een Ting til, hvor jeg ogsaa bliver staaende paa mit eget Fædrelands Grund, uden at see hen til den Trafik, der andetstedsfra maatte kunne ventes. Det er dette: Vore Medborgere have allerede faaet betydelige Paalæg i Skatter; Landets Evne til at udrede disse Skatter maa begrundes paa, at der virkelig kan ventes Fremgang i vor hele Udvikling. Hvor skulde disse Skatter komme fra, naar de Midler, som andre Lande have til at fremme deres Udvikling, ikke tillige ere tilstede i vort Fædreland? Vi maae i denne Henseende dog selv med Opoffrelse følge det Spor, der engang er givet af vore Naboer; vi kunne ikke blive staaende tilbage, naar alle de Andre i den Henseende gaar frem; gjøre vi det, vil Evnen til at udrede de betydelige Udgifter, som Landet har, virkelig ikke være tilstede. Jeg sagde, at jeg ikke skulde berøre det Punkt, hvad der udenfra kunde ventes ad den Bane, der tænkes anlagt i Vendsyssel; jeg skal heller ikke nærmere gaar ind paa dette Spørgsmaal, men der var nogle Betragtninger, som allerede de to første Talere kom frem med, som jeg ikke vil unblade at knytte en lignende Betragtning til, og jeg haaber ikke berøvet at komme i Modstrid med nogen af dem. Denne Sag blev sat i Forbindelse med det skandinaviske Spørgsmaal; der blev sagt, at vi maatte gjøre Alt for i den Henseende at kunne slutte os til de skandinaviske Bestræbelser. Jeg vil da sige, at hvis der undersøger netop de vendsysselste Forhold, vil vide, at ligesom Kortet der rækker sin Haand op imod det øvrige Norden, ligesom det er den Deel af Danmark, der ligger haade Norge og det egentlige Sverrig nærmest, saaledes har der ogsaa i

umindelige Tider været en livligere Samfærdsel mellem Vendsyssel og disse Lande, og den har tillige lebet til, at den sundeste Opfattelse af den skandinaviske Tanke netop findes der, hvor Landene ere hinanden nærmest. Jeg vil tillade mig at bemærke, at der hos os Alle her i Danmark uden Undtagelse er den inderligste Bestræbelse for at komme i det venligste Forhold til vore Broderriger, paa enhver Maade at træde dem nær, og naar der skulde føles en mindre venlig Stemning imod det, der ofte træder frem som det skandinaviske Spørgsmaal, saa er det netop, fordi i dette Spørgsmaal Folk, som aldeles ikke ere opfordrede til at sætte sig ind i de virkelige Forhold, komme med nogle Tanker og ofte Bagtanker, som man ikke i den Grad er istand til at følge. Havde ikke saadanne Grundsætninger gjort sig gjældende med Hensyn til det skandinaviske Spørgsmaal, saa vilde selve Folkets Tilslutning til at fremme alle de Betingelser, der maae til, for at Folkene kunne træde i en livligere Samvirken med hinanden, maastee have faaet en meget villigere Understøttelse. Lad altsaa det, jeg kalder den politiske Skandinavisme, falde bort, saa skulle De see, hvorledes hele Folket slutter sig om al den anden sunde og sande Skandinavisme. Jeg skal slutte med, at jeg ogsaa holder mig overbeviist om, at der ad den Vej, der kommer til gjennem dette Lovforslag, vil tilflyde vort Fædreland det Gode, som altid paa et hvilket som helst Punkt tilflyder de Forbindelsesveie, der komme i en nær Forbindelse med et Sted, hvor en Jernbane udmunder, og da der udmunder en svensk Jernbaneovre ved Gøttheborg, er det aldeles givet, at alle de, der tage en Reisebog i Haanden og see, at der gaar en af Nutidens Nerver heelt op igjennem Sylland, ogsaa ville sige sig selv: See herfra kunne vi let komme over til Sverige, og fra Sverige kan man ad den Vej let komme ind i det hele europæiske Jernbanenet. Saaledes omtrent stiller dette Spørgsmaal sig for mig.

Steenstrup: Jeg skal fatte mig kort. De finansielle Betænkkeligheder, der fra flere ærede Medlemmers Side ere frembragne, kan jeg efter det Syn, jeg har paa Sagen, ikke i